

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu **M. J.**, bytom Č., Č. č. 169, zastúpeného JUDr. M. V., advokátom so sídlom v Č., H. č. 116, proti žalovanému **Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Č.p. SLV-69/PK-2008 z 23. mája 2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 8. decembra 2009, č.k. 3S/119/2008-54, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 8. decembra 2009, č.k. 3S/119/2008-54, **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného, Č.p. SLV-69/PK-2008 z 23. mája 2008, **z r u š u j e** a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **je povinný** zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 132 € k rukám právneho zástupcu žalobcu, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti **rozhodnutia žalovaného Č.p. SLV-69/PK-2008 z 23. mája 2008** - ktorým ako odvolací správny orgán podľa § 243 ods.4 zák.č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej

a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „*zák.č. 73/1998 Z.z.*“) zamietol ako nedôvodný rozklad žalobcu proti ***personálnemu rozkazu ministra vnútra SR č. 45 z 27.2.2008***, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods.1 písm. e/ *zák. č. 73/1998 Z.z.* a napadnuté rozhodnutie potvrdil - a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, v rozsahu žalobných dôvodov, dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná, a preto ju zamietol.

Súd zhodne ako žalovaný dospel k záveru, že v priebehu konania vo veci služobného pomeru žalobcu, bol žalobca poučený o svojich právach, ktoré mu vyplývajú z ust. § 237, § 238 *zák.č. 73/1998 Z.z.*, a preto z uvedeného dôvodu neobstojí tvrdenie žalobcu, že správny orgán nedostatočne vykonal dokazovanie, že bol poškodený na svojich právach tým, že mu neboli predložené výpisky z prepisov legálneho využitia ITP a nebola tiež dôsledne rešpektovaná zásada prezumpcie neviny z toho dôvodu, že ani v trestnom konaní doposiaľ nebolo konanie, ktoré je mu kladené za vinu, nepochybne preukázané. Zdôraznil, že z dokladov v administratívnom spise jednoznačne vyplýva, že žalobca nenavrhol žiadne ďalšie dôkazy, na svoju obhajobu nežiadal vypočuť osobne svedkov, ktorí boli vypočutí v rámci trestného konania, preto jeho námietky, ktoré v tomto smere uvádzal v žalobe, ako i na pojednávaní súdu, neobstoja. Rovnako mal možnosť oboznámiť sa s výpismi z prepisov legálneho využitia ITP prostriedkov. Krajský súd mal tiež za preukázané, že rozhodnutia správneho orgánu po formálnej a obsahovej stránke boli vydané v súlade s § 241 ods.2,3 *zák. č. 73/1998 Z.z.* Zároveň skonštatoval, že pokiaľ správny orgán pri zhodnotení dôkazov jednotlivo i v ich vzájomných súvislostiach bez ohľadu na to, či svedčili v prospech alebo v neprospech žalobcu dospel k záveru, že jeho konanie je porušením služobnej prísahy i povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby - ***ide o správnu úvahu*** a rozhodnutie žalovaného, ktoré je v jeho kompetencii v zmysle zákona. Uviedol tiež, že stanovisko odborového orgánu, nie je pre žalovaného záväzné, môže byť len podporné pri rozhodovaní správneho orgánu. Podľa názoru súdu, žalovaný dostatočne zdôvodnil, prečo konanie žalobcu považuje za hrubé porušenie služobnej prísahy, ako aj hrubé porušenie služobnej povinnosti a takisto aj za zvlášť hrubé porušenie základných povinností policajta. Stotožnil sa so žalovaným v tom, že otázka

trestnoprávnej zodpovednosti nie je zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad pre prijaté personálne opatrenia a že personálne opatrenie nie je závislé na rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní. Pokiaľ žalovaný poukazoval na skutočnosť, že by mala platiť prezumpcia nevinny, ktorá nebola konaním žalovaného rešpektovaná, súd uviedol, že prezumpcia nevinny sa uplatňuje v trestnom konaní vo vzťahu k spáchaniu trestného činu a nie vo vzťahu k porušeniu služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti, na ktoré konanie sa vzťahuje zákon č. 73/1998 Z.z. Zároveň zdôraznil, že ani prípadný oslobodzujúci rozsudok ešte neznamená, že príslušník sa nedopustil porušenia služobnej disciplíny, pričom jedinou výnimkou by mohlo byť, ak by oslobodzujúci rozsudok bol vyneseneý preto, že bolo preukázané, že predmetný skutok sa nestal. V danom prípade však z vykonaného dokazovania, tak správny orgán ako aj súd mal za preukázané, že skutky, ktoré boli kladené za vinu boli výpoveďami svedkov preukázané a rovnako aj prostriedkami, ktoré sú zadokumentované v administratívnom spise žalovaného. Posúdenie, či týmto konaním došlo k porušeniu služobnej disciplíny, prísahy a povinnosti, tak ako to uvádza žalovaný, bolo na posúdení správnych orgánov, ktoré by mali objektívne posudzovať závažnosť protiprávneho konania svojich príslušníkov tak, aby bola zachovaná zásada rovnosti účastníkov pred správnym orgánom. Pokiaľ sa žalobca nebránil tým spôsobom, že by poukázal, že obdobné konania, prípadne závažnejšie porušenia zákona boli posudzované zo strany správneho orgánu miernejšie, súdu je problematické posúdiť, či je možné konanie, ktorého sa on dopustil, považovať i za menej závažné, pre ktoré by mohol byť uložený prípadne disciplinárny postih. Skutočnosť, že žalobca žiadal o rozviazanie služobného pomeru výpoveďou, čo mu bolo vyhovené a rovnako, že bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby od 14.1.2008 do 13.7.2008 nie je dôvodom na to, aby žalobca nemohol byť v zmysle § 192 ods. 1 písm. e/ prepustený zo služobného pomeru. V tomto smere sa súd v celom rozsahu stotožnil s názorom žalovaného. Žalobca namietal skutočnosť, že odvolací orgán mu kládol za vinu spáchanie ďalšieho skutku, ktorý nebol uvedený v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu. Pokiaľ by v predmetnej veci neboli vykonané dôkazy aj vo vzťahu ku skutku, ktorý bol napokon uvedený v rozhodnutí odvolacieho orgánu, podľa názoru súdu by bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý proces, keďže by nemal právo sa k tomuto skutku, ktorý mu bol kladený za vinu vyjadriť. V danom prípade keďže porušenie zákonných ustanovení bolo zo strany žalobcu spáchané viacerými skutkami na rozhodnutí správneho orgánu by nezmenilo nič, či predmetný skutok bol poňatý do jeho protiprávneho konania alebo by tam uvedený nebol. Z uvedených dôvodov súd ani túto skutočnosť nepovažoval za takú, ktorá by bola dôvodom zrušenia rozhodnutia správneho orgánu. Z dôvodu, že rozhodnutie

žalovaného správneho orgánu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo bolo v súlade so zákonmi hmotnoprávnymi i procesnými, žalobu žalobcu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu v zákonnej lehote podal žalobca odvolanie, a to z dôvodu, že ho považoval za nesprávny, pretože súd prvého stupňa mal rozhodnutie správneho orgánu zrušiť, nakoľko vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisov a zistenie skutkového stavu je nedostačujúce pre posúdenie veci. Pokiaľ súd prvého stupňa uviedol v odôvodnení rozsudku, že neobstojí jeho tvrdenie, že správny orgán nedostatočne vykonal dokazovanie, že bol poškodený na svojich právach tým, že mu neboli predložené výpisky z prepisov legálneho využitia ITP a nebola tiež dôsledne rešpektovaná zásada prezumpcie neviny, z toho dôvodu, že ani v trestnom konaní doposiaľ nebolo konanie, ktoré mu je kladené za vinu, nepochybne preukázané – žalobca uviedol, že s takýmito závermi sa nemôže stotožniť, nakoľko nemajú oporu v spisovom materiáli. Z charakteru konania, ktoré správny orgán voči nemu viedol, vyplýva v zmysle ustálenej štrasburskej judikatúry, že má v zásade charakter konania o trestnom obvinení, v ktorom musia byť rešpektované jeho procesné práva, základné zásady správneho konania a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejnený v Zbierke zákonov č. 209/1992 Zb.), ktorý zaručuje právo na spravodlivý proces. Podľa čl. 1 ods. 2 prvá veta Ústavy SR, je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy SR, medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy na vykonanie ktorých nie je potrebný zákon a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené ustanoveným spôsobom, majú prednosť pred zákonmi. Princípmi spravodlivého súdneho konania sú najmä princíp „rovnosti zbraní“, „kontradiktórnosť súdneho konania“, „právo osobnej prítomnosti na konaní“ a „zákaz inkriminácie vlastnej osoby“. Podľa ustálenej judikatúry pre ľudské práva nie je rozhodujúca klasifikácia protiprávneho konania na správne delikty a trestné delikty vnútroštátnym právnym poriadkom. Vo všetkých veciach, ktoré možno subsumovať pod pojem „veci trestného charakteru“, musí mať osoba, proti ktorej sa vedie konanie, možnosť domôcť sa práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru. Hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov nemôže byť ľubovoľné. Správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov len potom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory

v dôkazoch. To platí aj pre odvolací správny orgán, keďže v zmysle ustálenej judikatúry správneho súdnictva je jednoznačne zastavaný právny názor, že prvostupňové aj druhostupňové správne konanie tvorí jeden celok. Aj z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu musí byť zrejmé, z akých dôvodov považuje odvolací správny orgán výhrady odvolávateľa za chybné resp. nevierohodné, ktoré skutočnosti boli podkladom pre jeho rozhodnutie, akými dôkazmi dospel k záveru, že skutočnosti, ktoré boli uvedené v odvolaní považoval za nesprávne resp. nepravdivé a akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov. Podľa názoru žalobcu **rozhodnutiu žalovaného chýba preskúmateľná úvaha, a preto považuje rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.** Rozsudok krajského súdu je arbitrárny, keďže krajský súd sa nezaoberal skutočnosťou, že v prípade rozhodovania o jeho prepustení zo služobného pomeru ide o také konanie, ktoré má v zmysle štrasburskej judikatúry charakter konania o trestnom obvinení. Súd prvého stupňa sa dôsledne nevysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré uviedol v žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného. Žalobca zdôraznil, že v zmysle § 238 ods.3 zák. č. 73/1998 Z.z. účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy, pričom je to právo, nie povinnosť účastníka konania. Tak v prebiehajúcom trestnom konaní, ktoré nie je ku dnešnému dňu skončené a nebola na neho ani podaná obžaloba, ako aj v konaní, ktoré viedol proti nemu správny orgán, uvádzal, že sa nedopustil konania, ktoré by odôvodňovalo jeho prepustenie zo služobného pomeru. Zdôraznil, že sa rozhodne **nemôže stotožniť s tým**, čo uvádza v odôvodnení rozsudku krajský súd, **že záver správneho orgánu**, že jeho konanie je porušením služobnej prísahy a povinností zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, **má charakter správnej úvahy**. Aj keby išlo o správnu úvahu, správny orgán musí vychádzať len zo skutočností, ktoré sú relevantné pre predmetnú vec, zachovávať nestrannosť a objektivitu, jednoznačne dodržiavať princíp nezneužitia uváženia, dôsledne rešpektovať v konaní a rozhodovaní princíp rovnosti pri aplikácii právnych noriem a prispieť svojím aktom k udržaniu právnej istoty. Jeho úvaha musí byť preskúmateľná súdom. Žalobca tiež uviedol, že zákon č. 73/1998 Z.z. vo svojich ustanoveniach bližšie nedefinuje, čo treba považovať za porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že správny orgán musí pri rozhodovaní o tom, či bola porušená služobná prísaha alebo služobná povinnosť policajta zvlášť hrubým spôsobom, brať do úvahy všetky okolnosti prípadu, či už svedčia v prospech alebo v neprospech policajta. Prepustenie policajta zo služobného pomeru je najtvrdšou sankciou v zmysle uvedeného zákona, ktorá by mala prichádzať do úvahy len vo výnimočných

prípadoch, keď ďalšie ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Správny orgán však v napadnutom rozhodnutí nevysvetlil na základe akých konkrétnych skutočností by bolo jeho ponechanie v služobnom pomere do 31.3.2008 na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. S touto skutočnosťou sa dôsledne nevysporiadal vo svojom rozhodnutí ani krajský súd, o to viac, že v čase, keď ho prepustil správny orgán zo služobného pomeru, bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby na dobu 6 mesiacov, pričom jeho služobný pomer by bol skončil na základe jeho žiadosti dňom 31.3.2008.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, čo zistil po nahliadnutí do administratívneho spisu, čo je jeho obsahom a po oboznámení sa s jeho žalobou, z akých konkrétnych dôkazov vychádzal jeho nadriadený pri vydávaní rozhodnutí. Poukázal na skutočnosť, že výpovede osôb – ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise, ani výpovede osôb, s ktorými sa jeho nadriadený oboznámil a ktoré sa nachádzajú v jeho trestnom spise a taktiež zo záznamov telefonických rozhovorov svedkov z legálneho využitia ITP – nepotvrdzujú záver žalovaného, ktorý bol dôvodom pre jeho prepustenie zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru. Taktiež sa súd prvého stupňa dôsledne nevysporiadal ani so skutočnosťou, že v rozhodnutiach žalovaného sa len všeobecne poukazuje na ust. § 48 ods.3 písm. a/, b/, f/, g/ a h/ zák. č. 73/1998 Z.z. a na pokyn nadriadeného – riaditeľa KR PZ v Žiline, č.p. KRP-448/VO-2007 a nariadenie nadriadeného čl. 3 ods.2 N P PZ č. 1/2007 bez toho, aby sa bližšie uviedlo, v čom porušil citovaný zákon, pokyn alebo nariadenie. Tvrdil, že použitie týchto ustanovení je dokonca v rozpore s vykonanými dôkazmi, pretože tieto nesvedčia v jeho neprospech.

Z týchto dôvodov žalobca žiadal, aby Najvyšší súd SR, ako súd odvolací, zmenil prvostupňový rozsudok tak, že rozhodnutie žalovaného, č.p. SLV-69/PK-2008 z 23.5.2008, ako aj personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 45 z 27.2.2008, zruší a vec vráti žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie. Trovy konania v rámci odvolania uplatnené ani vyčíslené neboli.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Zdôraznil, že krajský súd sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a rozhodol v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol. Vyjadril nesúhlas s odvolacou námietkou žalobcu, že z charakteru konania, ktoré voči nemu žalovaný viedol vyplýva

v zmysle ustálenej štrasburskej judikatúry, že má charakter konania o trestnom obvinení, v ktorom musia byť rešpektované jeho procesné práva, ako aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zdôraznil, že predmetom konania vedeného u žalovaného v súlade so zákonom bolo rozhodovanie o tom, či protiprávnym konaním, ktoré bolo žalobcovi preukázané zadováženým i dôkazmi, došlo k naplneniu všetkých zákonných podmienok stanovených v § 192 ods. 1 písm. e) zákona. Žalovaný v predmetom konaní rozhodoval iba o ďalšom zotrvaní žalobcu v služobnom pomere príslušníka PZ. Opätovne uviedol, že v zmysle ustálenej judikatúry súdov SR, personálne konanie vedené v súlade s ustanoveniami zákona je samostatné a nezávislé na akomkoľvek inom druhu konania, a to či už trestnom konaní, prípadne priestupkovom konaní. Vo vzťahu k zásade trestného konania "in dubio pro reo" konštatoval, že ani uvedená zásada sa v samostatnom personálnom konaní vedenom v súlade s ustanoveniami zákona neuplatňuje. Vyjadril sa, že o skutočnosti, či žalobca je vinný alebo nevinný zo spáchania trestného činu, je možné rozhodnúť iba v trestnom konaní vedenom v súlade s ustanoveniami Trestného zákona a Trestného poriadku. *Konanie žalobcu v samostatnom personálnom konaní nebolo posudzované ako konanie majúce znaky trestného činu, prípadne priestupku, ale ako konanie v rozpore so služobnou prisahou a služobnými povinnosťami policajta a ako také bolo aj v personálnom konaní podľa názoru žalovaného dostatočne preukázané.*

Zákonnou povinnosťou žalovaného bolo žalobcu oboznámiť v rámci samostatného personálneho konania s dôkazmi, ktorými mu bolo preukázané porušenie služobnej prisahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Trestné konanie vedené v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku je vybudované na iných zásadách a princípoch ako samostatné personálne konanie, ktoré je samostatne upravené v zákone č. 73/1998 Z.z. Dodal, že správno-personálne konanie o prepustení zo služobného pomeru a trestné konanie sú samostatnými konaniami s osobitnou právnou úpravou, pričom v konaní o prepustenie zo služobného pomeru nemožno vydanie rozhodnutia viazať a podmieňovať rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní. *Kým v konaní o prepustení zo služobného pomeru postačí preukázanie porušenia služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s podmienkou, že ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, v trestnom konaní podmienkou rozhodnutia o uznaní viny je preukázanie spáchania skutku ktorý má povahu trestného činu alebo prečinu* (právny názor NS SR napr. sp. zn. 1 Sžo 152/2007).

Predmetom rozhodovania žalovaného v danej veci, bolo skončenie služobného pomeru žalobcu jedným z jeho druhov upravených v ustanovení § 189 zákona, a to prepustením zo služobného pomeru podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) zákona. V rámci samostatného personálneho konania vedeného v súlade s ustanoveniami zákona sa rozhodovalo o ďalšom zotrvaní žalobcu v služobnom pomere príslušníka PZ, ktoré nie je možné považovať za sankciu tak, ako to je upravené napr. v zákone SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, prípadne ďalších zákonoch, ktoré vo svojich ustanoveniach ukladajú za porušenie zákonných povinností sankcie. Prepustenie zo služobného pomeru sa *nepovažuje za sankciu*, ale podľa ustanovenia § 189 písm. c) zákona, ako už bolo uvedené, je to jeden z druhov skončenia služobného pomeru. Prepustenie zo služobného pomeru sa nepovažuje ani za priestupok.

Opakovane uviedol, že žalobca bol s návrhom na jeho prepustenie zo služobného pomeru príslušníka PZ, ako aj s podkladovým materiálom na vec sa vzťahujúcim oboznámený, a taktiež bol poučený o svojich právach, ktoré mu vyplývajú z ustanovení § 237 zákona a § 238 zákona. Žalobca však do rozhodnutia o podanom rozklade neprejavil záujem o ich uplatnenie, čím nevyužil zákonnú možnosť a v rámci odvolacieho konania sa pred vydaním napadnutého rozhodnutia odmietol oboznámiť so spisovým materiálom, ako aj navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Zároveň vyjadril nesúhlas s námietkou žalobcu, že napadnutému rozhodnutiu žalovaného chýba preskúmateľná úvaha. Žalovaný mal za to, že napadnuté rozhodnutie žalovaného obsahuje všetky náležitosti tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 241 zákona. Je v dostatočnom rozsahu odôvodnené. Žalovaný sa v ňom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami, na ktoré v podanom rozklade žalobca poukazoval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods.2 vety prvej O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27. januára 2011 (§ 156 ods.1 a ods.3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia /§ 250i ods.1 O.s.p./.

Úlohou krajského súdu bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým ako odvolací orgán podľa § 243 ods.4 zák.č. 73/1998 Z.z. zamietol ako nedôvodný rozklad žalobcu proti **personálnemu rozkazu ministra vnútra SR**, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods.1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z.z. a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Odvolací súd v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že preskúvané rozhodnutie bolo vydané v rámci samostatného personálneho konania, ktoré nemá charakter konania o trestnom obvinení. V tomto smere sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalovaného správneho orgánu, uvedenou v jeho písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu.

Podstatnou námietkou žalobcu však bol jeho nesúhlas s názorom žalovaného, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe správneho uváženia.

V tomto smere odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že správne uváženie je súdom preskúmateľné v zmysle ustanovenia § 245 ods.2 O.s.p., podľa ktorého pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Napriek tomu, že správne uváženie je súdom preskúmateľné, hoci len v obmedzenom rozsahu, nemožno ho zamieňať s absolútnou ľubovôľou. To by bolo v rozpore s charakterom štátnej správy ako činnosti podzákonnej a zákonom riadenej.

Pri preskúvaní rozhodnutia, ktoré bolo vydané na základe voľnej úvahy, je povinnosťou súdu posúdiť, či rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom, ale z rozhodnutia musí byť tiež zrejmé, akými úvahami sa správny orgán riadil.

Odvolací súd zároveň konštatuje, že nie je povinnosťou prieskumného súdu nahradiť použité správne uváženie svojím vlastným. Súčasťou preskúmania súdu je i ***posúdenie, či správne uváženie je logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení.***

Správny orgán totiž i pri voľnom uvážení nesmie nerešpektovať zákon, ako i prekračovať jeho medze, a tiež nesmie pri použití voľnej úvahy prejavovať svoju ľubovôľu. Rubom diskrečného oprávnenia správneho orgánu je povinnosť voľnú úvahu použiť a jej použitie zdôvodniť. V tomto smere v posudzovanej veci sú rozhodnutia správnych orgánov nepreskúmateľné, pretože z nich nie je jasné, ktoré skutočnosti považovali správne orgány oboch stupňov za rozhodujúce pre voľbu medzi naznačenými niekoľkými možnosťami, akými skutkovými a právnymi úvahami sa pritom riadili a či ich úvaha neporušuje pravidlá logického uvažovania. Tieto uvedené okolnosti pri preskúvaní rozhodnutia vydaného na základe voľnej úvahy, musí súd podrobiť svojej kognícii, aby mohol dospieť k záveru, či rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. V posudzovanej veci podľa názoru odvolacieho súdu nie je zrejmé, prečo žalovaný vychádzal z výpovedí svedkov, na základe ktorých nebolo preukázané jednoznačné porušenie služobných povinností žalobcom. V zmysle uvedenej námietky žalobcu uvedené v odvolaní na vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu sú opodstatnené.

Správne orgány oboch stupňov si totiž pre svoj záver - že žalobca svojím konaním porušil základné povinnosti príslušníka Policajného zboru, porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby - nezadovážili dostatok skutkových podkladov. Rozhodli bez riadneho zistenia skutočného stavu veci, a teda bez zadováženia objektívnych podkladov pre rozhodnutie.

Záverom odvolací súd uvádza, že skutočnosť, že žalobcovi odvolací orgán kládol za vinu spáchanie ďalšieho skutku, ktorý nebol uvedený v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu, predstavuje také závažné pochybenie, ktoré má za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces, keďže k tomuto skutku sa nemohol vyjadriť.

S poukazom na horeuvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v medziach žaloby nie je v súlade so zákonom.

Z týchto dôvodov odvolací súd zamietajúci prvostupňový rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom v zmysle § 250r O.s.p. je viazaný právnym názorom súdu.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250k ods.1 O.s.p. a v zmysle § 151 ods.2 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní mal úspech, priznal náhradu trov konania v sume 132 €. Táto suma pozostáva z trov vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia, a to z náhrady zaplatenej titulom súdneho poplatku za podanú žalobu (66 €) a za odvolanie (66 €). Pretože trovy právneho zastúpenia žalobca ani jeho právny zástupca v priebehu súdneho konania nevyčíslili v lehote podľa § 151 ods.1 O.s.p., súd žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia v zmysle § 151 ods.2 O.s.p. nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 27. januára 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Mária Kráľová